

RAZGOVOR S PROFESORJEM KIDRIČEM

ANTON OCVIRK

Profesor Francè Kidrič, najpomembnejši raziskovalec starejše slovenske literarne preteklosti, avtor monumentalne »Zgodovine slovenskega slovstva«, najvestnejši Prešernov biograf in pisec dolge vrste dovršenih znanstvenih monografij in razprav, obhaja svojo šestdesetletnico. Ob tej priliki se mi je zdelo važno, zbrati v obliki razgovora njegove spomine, razjasniti pot njegovega znanstvenega razvoja, pokazati, kako se je oblikovalo in dograjalo njegovo literarnozgodovinsko delo, kakšen je njegov odnos do lastnih dognanj in kakšne načrte snuje ob svojem jubileju za bodočnost.

Profesor Kidrič stanuje v drugem nadstropju velike, nove stavbe v Komenskega ulici tik učiteljišča in Resljeve ceste, v okraju, ki se po svoji zunanosti bolj in bolj odmika od preteklosti in rase v moderno Ljubljano. Tu si je uredil stanovanje tako, da v njem lahko nemoteno in udobno dela. Na koncu predsobe stopiš na levo v njegovo delovno sobo, v velik, s knjižnimi omarami in stojali skoraj prenapolnjen prostor, ki izdihuje vzdušje prave znanstvene delavnice. V bližini okna, ki strmi v uradno zunanost učiteljišča, pisalna miza, na njej knjige in rokopisi, ob njej na levi mala premična miza, obložena s knjigami in kartotečnimi škatlami, na desni nizka priročna knjižnica s pomagali, ki jih hipno uporablja pri delu. Za pisalno mizo v ozadju vrata v sosedno sobo, zraven na eni strani omara za kartoteko, na drugi stojalo s knjigami, tik pod oknom podolgovat, zaprt predalnik za rokopise. Ta osrednji, okoli pisalne mize praktično urejeni del sobe izpolnjuje mogočna biblioteka, ki zajema vso steno nasproti vhodu in sega skoraj do okna. Tu so razvrščena znanstvena slavistična dela od protestantske dobe do Prešerna, revije, zbrani spisi slovenskih pisateljev, starejša in sodobna beletrija. Na stenah tu in tam nekaj Jungnickelovih podob živali, pri oknu nad sprejemno mizico z dvema stoloma ob biblioteki slika pokojnega Jakopičevega učenca Skalickega. Njej nasproti ob peči Langusov portret nekega Ljubljančana v značilni opravi tiste dobe, ob vhodu v sobo nad malo knjižno omaro, ki vsebuje zbrane spise Goetheja, Schillerja, Heineja in Grüna, Jungnickelov pogled na Kotor, na steni ob vhodu v sosednjo sobo Jakčev Napoleonov trg v Ljubljani, na biblioteki dva kipa: Prešernov doprsnik v običajni tovarniški izdelavi in Bernekerjev Trubar.

Ta strogo znanstveni okvir njegove delovne sobe pa oživlja na desni velika sprejemnica z nenavadno širokimi steklenimi vrati, ki pa so skoraj vedno odprta, da seže od pisalne mize skozi okno te sobe pogled na Grad in na hiše okoli Ljubljance. Sredi sobe miza s stoli, ob steni pri vratih v predsobo cauch, nad njim Jakčev portret Kidriča, na nasprotni steni kopija Delarocheovega Napoleona, v desnem kotu stara knjižna omara, ob njej Schmutzerjeva radiranka ravnatelja dunajske dvorne biblioteke Karabačka in nato še vrsta predmetov, ki zaključujejo ta veliki, udobni prostor. Tu Kidrič bere, sprejema obiske, se razgovarja...

Obe sobi kar toneta v tistem prijetnem, negibnem miru, ki budi veselje do dela in sprošča nagnjenje do razmišljanja. Mehka popoldanska svetloba še stopnjuje vzdušje ubranosti in intelektualne razgibanosti.

»Moje zanimanje za literaturo«, pripoveduje Kidrič, »datira že iz zgodnjih gimnazijskih let, ki sem jih preživel v Mariboru. Spominjam se, da je že v nižji šoli vzbudil v meni veselje do branja slovenskih in slovanskih avtorjev prof. Jerovšek, ko mi je nekoč posodil Lermontovljeve pesmi. Še bolj me je priklenil na leposlovje dr. Fran Vidic, ki je postal name pozoren po neki slovenski šolski nalogi. Moje veselje do književnosti je uravnaval z osebnimi nasveti in tudi s pismi. Tako mi je leta 1898., ko sem bil hudo bolan, pisal na dom več ljubeznivih in izpodbudnih pisem. Na mojo žalost je še isto leto odšel na Dunaj za urednika slovenskega državnega zakonika. Toda že to začetno zanimanje zame me je nanj zelo navezalo, saj je ustvarilo med profesorjem in učencem tako razmerje, kakršnega nismo bili vajeni.«

Profesor Kidrič govori počasi, premišljeno, stvarno, skoraj brez strasti. Njegov umerjeni, moško dozoreli obraz z nekam odsotnimi očmi, ki jih je dobro podal Jakac v svojem portretu, razodeva zbranost, resnost, celo samozavest. Med pripovedovanjem se sprehaja po sobi sem in tja, se včasih ustavi ob mizi, ali pa se nasloni ob podboje vrat, obmolkne, kakor da bi v mislih oblikoval stavek, seže sedaj pa sedaj z roko v lase in počasi nadaljuje.

»Vseh avtorjev, ki so me takrat zanimali, bi Vam seveda ne mogli naštetih...«

— ...?

»Da, slovenska ‚moderna‘ me je vsekako zelo zanimala; lahko rečem, da sem prebral domala vse, kar je izšlo v teh letih pri nas pomembnega. Prav dobro pa se spominjam, da so bili meni in tudi mojim sošolcem, kolikor so se ukvarjali z literaturo, bližji naturalisti z Govekarjem na čelu kakor pa nekateri simbolisti. Glede zanimanja za našo tedanjo književno produkcijo naj omenim še to, da sem bil že v gimnaziji naročen na »Ljubljanski Zvon«, ki sem ga sproti vestno prebiral. V izvornikih sem prebiral tudi hrvaška, srbska, ruska in nemška dela.«

— Ali ste se tedaj že v teh letih odločili za študij slavistike?

»Že v gimnaziji mi je bilo jasno, da mi je ta predmet najbližji in da se mu bom tudi na univerzi posvetil. Na Dunaj sem prišel s trdnim namenom, da se vpišem na filozofsko fakulteto. Toda senatni predsednik dr. Ploj, na katerega sem se obrnil pri iskanju sredstev za nasvet, me je pregovoril, naj se vpišem na jus, češ da bo tam laže kaj storil zame. Tako sem prvi semester res obiskoval juridična predavanja in opravil tudi potrebne kolokvije, nato pa sem se vrnil k svoji stari ljubezni.«

— Kakšno pa je bilo znanstveno vzdušje na slavistiki?

»Dunajski slavistični seminar je bil v pravem pomenu besede splošno slovanski, saj so se tu zbirali slušatelji od vseh strani in vsak je prinesel s seboj kos svoje domovine. V seminarju se je seveda vsak najraje ukvarjal s svojim narodnim predmetom, a Jagić ni trpel prezgodnje in preozke specializacije. Današnji ljubljanski slavisti bi debelo pogledali, če bi imeli profesorji za nekaj samo po sebi umljivega, da morajo pasivno obvladati vse slovanske jezike in obenem poznati seveda tudi vse slovanske literature. Že takoj prvi teden po prihodu na slavistiko sem na primer dobil v obravnavo za seminarski referat izdajo ruskih bylin, ki jo je oskrbel Rybnikov.«

— ...?

»Tudi moja tedanja prijateljstva so bila seveda precej splošno slovanska. Med moje ožje znance so spadali: češki literarni zgodovinar Hýsek, ukrajinski etnograf Zenon Kuzelja, Hrvatje Fancev, Ribarić in Nagy, Srbi Vlad. Čorović, Julka Gjorgjević-Hlapec, Vaso Glušac in še nekateri drugi.«

— V znanstvenem pogledu je bila dunajska slavistika kajpada še docela filološko usmerjena?

»Jagić je bil polnokrven filolog in mu je bila literarna zgodovina dejansko tuja, dasi je umel pri predavanjih in v seminarju prijetno kramljati na primer o stari hrvatski in ruski književnosti ali o Puškinu. V svojem področju je bil vsekako mojster, ki je znal slušatelje pritegniti in jih tudi prikleniti na svoj predmet. Mnogi ruski, poljski in bolgarski študentje so prihajali na dunajsko slavistiko pač samo zaradi Jagića... Pod njegovim vodstvom sem se takrat zlasti ukvarjal z glagolizmom in v tem okviru je tudi nastala moja disertacija »Revision der glagolitischen Kirchenbücher« leta 1906. Zaradi stikov s temi problemi sem doživel tudi prijetno presenečenje. Na nekem hrvatskem protestnem zborovanju glede cerkvenega glagolizma sem bil namreč na predlog hrvatskega tovariša izbran za predsednika.«

— Vaša literarnozgodovinska metoda je seveda zorela izven Jagićevega seminarja.

»Vsekako. Z novimi historičnimi vidiki sem še sicer seznanil že zgodaj, a sem jih postopoma poglobljajal s študijem Taina, Pypina, Schererja in nekaterih drugih literarnih zgodovinarjev. Slej ko prej pa mi je bilo že tedaj jasno, da ne sme raziskovalec slovenske literature slepo prevzemati tujih

metod, pač pa da jih mora sam dognati in izdelati na osnovi posebnosti in potreb svojega predmeta. Temu prepričanju sem ostal zvest vse do danes.«

— Vaši takratni življenjski načrti...?

»Ob promociji sem bil že drugo leto bibliotekar slovanskega seminarja in Jagičev domači knjižničar ter ostal to še poldrugo leto. Trdno sem namreč upal, da se mi ne bo treba posvetiti gimnazijski službi. Zato se tudi nisem pripravljajal za profesorski izpit. Ko me je proti koncu leta 1907. opozoril dr. Prijatelj, da iščejo v dvorni biblioteki ob njem in dr. Vondráku še tretjega slavista, sem takoj zaprosil za to mesto. Ker se je zame zavzel tudi prof. Jagič, je bila moja prošnja ugodno rešena. V začetku 1908. leta sem že nastopil svojo novo službo. — V biblioteki je bilo izredno prijetno vzdušje. S tovarišem Prijateljem sva vedno živela v popolnem soglasju, nikoli ni prišlo med nama do kakršnega koli si že bodi nesporazumljenja. Najino načelo je bilo, storiti za biblioteko toliko, kolikor so zmogli najpridnejši med nami, in kljub temu nama je še vedno ostalo na dan najmanj po dve uri časa za svoje osebno delo. Kakor veste, sva si s Prijateljem že tu razdelila območji najinega raziskovanja tako, da se je on specializiral na novejšo slovensko literaturo od leta 1848. dalje, jaz pa na starejšo. Ta razdelitev je kasneje obveljala tudi na ljubljanski univerzi.«

— Leta 1914., če se ne motim, ste odšli v Rusijo na študijsko potovanje. Gotovo ste tam nabrali mnogo zanimivih doživetij in dragocenih spoznanj.

»Avstrijska štipendija za specializacijo v Rusiji je bila namenjena tistim slavistom, ki so se pripravljali za slovensko univerzo v Ljubljani. Zanj sem prosil proti koncu leta 1913. in jo na priporočilo dunajske filozofske fakultete in njenega referenta prof. Jagiča tudi prejel za naslednje leto. V Rusijo sem odšel z velikimi upi in z močno željo po znanstveni izpopolnitvi. Toda nisem imel prave sreče: literarni zgodovinarji so bili iz Moskve, ki me je priklepala radi jezika, slučajno odsotni, a komaj sem se v Moskvi dobro udomačil, se je izvršil sarajevski atentat, ki je prekrižal mnogo mojih načrtov. Kljub temu pa sem tako v Moskvi kakor v Petrogradu spoznal marsikaj važnega, kar mi je v nemali meri razjasnilo tedanje ruske razmere. Predvsem me je presenetila izredna zastrašenost intelektualcev pred vohuni. Pri nekaterih se je ta bojazen pred denunciacijami, ki se mi je zdela nerazumljiva, stopnjevala naravnost do boleznosti. Profesor Ščepkin, s katerim sem največ občeval, se na primer ni upal z menoj govoriti pri odprtem oknu. Ko sva se nekoč namenila na kratko veslanje po reki Moskvi, je prej skrbno pregledal ves čoln in se celo sklonil pod njega, da bi videl, če se ni morda kdo tam skrival. Drugo dejstvo, ki sem ga odkril, pa se mi je zdelo še pomembnejše. Po opazovanju kmetjskih in delavskih razmer in po izjavah, ki sem jih mimogrede nabral med akademskimi in oficirskimi krogi, sem namreč bolj in bolj prihajal do prepričanja, da mora priti v Rusiji ob prvi novi priliki do revolucije. Ko sem po povratku na Dunaju javno izrazil to svoje

mnenje v slovenski družbi, sem imel vtis, da bi me nekateri najraje kamenjali.«

— Ko ste se vrnil iz Rusije...?

»Ko sem se vrnil iz Rusije, sem nadaljeval s svojim delom v dvorni biblioteki, obenem pa sem poučeval ruski jezik na zavodu za vzhodne jezike. To zelo važno mesto, ki me je med svetovno vojno osvobodilo od vojaščine, sem zasedel za dr. Prijateljem. On je namreč prevzel po odhodu dr. Nahtigala na univerzo v Gradec njegove ruske kurze na eksportni akademiji.«

— Na Dunaju ste v prvih letih gotovo občevali tudi z nekaterimi našimi pisatelji.

»Osebnostike sem imel z Župančičem, Cankarjem, Vido Jerajevo, Ljudmilo Poljančevo in drugimi. Iz občevanja z Župančičem mi je še prav dobro v spominu razgovor v Kajfeževi dalmatinski kleti na Dunaju, kjer mi je ob svoji značilni gestikulaciji razlagal, koliko verzov bi lahko ‚sfabriciral‘, če mu ne bi šlo za umetnost. Pri tej priliki se je tudi duhovito potolažil zaradi petih goldinarjev, ki jih je bil izgubil pri kvartanju, češ da je prav za prav pet goldinarjev priigran, ker bi jih lahko izgubil deset. — V Cankarjevi družbi sem bil, če se ne motim, dvakrat ali trikrat, dovolj, da sem se lahko prepričal, kako previden mora biti človek z njegovimi izjavami, ki so bile pogosto samo posledica opozicionalnega odpora do vsakega tujega mnenja. Zato si ne bi upal jaz izvajati iz njegovih izjav na primer o lastnem katoličanstvu tako dalekosežnih zaključkov, kakor se to večkrat dogaja. Zanimalo Vas bo morda tudi, da je Cankarjeva dunajska nevesta še dolga leta po njegovem odhodu redno prihajala v našo kegljaško družbo, h kateri sta spadala tudi dr. Prijatelj in Vida Jerajeva, in da je bila srečna, če ji je kdo kaj povedal o njem. To je bila tista dama, pri kateri je pozneje neki slovenski visokošolec baje kupil Cankarjeva pisma.«

— Kako pa se je v teh letih oblikoval vaš program glede slovenske literarne zgodovine?

»Že na univerzi sem si napravil točen pregled problemov, ki so me silili k obravnavanju. Najprej sem si seveda hotel priti na jasno glede načelnih vprašanj o periodizaciji raznih obdobj in o možnosti njihove idejne opredelitve. To me je privedlo do razmišljanja o kriterijih za presojo in ovrednotenje srednjeveškega pismenstva, reformacije, protireformacije, preroda in Prešernove dobe. V nekaterih razpravah sem že takrat načel nekaj teh vprašanj, v celoti pa sem jih obdelal kasneje v svoji ‚Zgodovini‘. V nemali meri pa me je v teh letih pritegovalo tudi raziskovanje gradiva za določitev našega literarnega razvoja. Prav kmalu sem namreč spoznal, da ni mogoče izvajati zaključnih sklepov brez trdne in zanesljive dokumentacije. In te seveda tedaj še ni bilo, niti ni bila vsa kritično tako preiskana, da bi lahko na njej gradil. Zato sem začel najprej s sistematičnim proučevanjem prvih virov in arhivalnega gradiva, kolikor mi je bilo na Dunaju dostopno, kar

sem kasneje v Ljubljani dopolnil z novimi odkritji in najdbami. Bolj in bolj mi je danes jasno, da je bilo potrebno to zamudno in naporno delo, kajti le po tej poti se dá priti do sinteze.«

— Vaš znanstveni načrt se odtlej pač ni bistveno spremenil...?

»Ne! Lahko rečem, da sem na prvotnih spoznanjih gradil dalje, dasi sem jih polagoma izpopolnjeval s pritegovanjem novih momentov. Predvsem sem si v Ljubljani prišel na jasno glede opredelitve in klasifikacije posameznih dob naše starejše literature. Tako sem ugotovil, da se je treba pri obdobjih zgolj cerkvene književnosti vprašati, v koliki meri so izčrpala kali za gojitev narodne jezikovne književnosti, ki so tičale v njihovi religiozni ideologiji sami, medtem ko sem uvidel, da gre pri prerodu za linijo pritegovanja posvetnih panog v slovensko slovstveno obdelavo. V Ljubljani sem razen tega začel s sistematičnim iskanjem arhivalnega gradiva po naših javnih in zasebnih hraniliščih, kar me je privedlo do presenetljivega spoznanja, da so prejšnji obdelovalci starejše književnosti iz večine zanemarjali prav te izredno važne vire. Tako so na primer ostale neopažene sestavine Herbersteinove, Zoisove, Vodnikove, Kumerdejeve in Japljeve biblioteke, da ne omenim mnogih drugih, razni deli Paglovčeve, Pohlinove, Zoisove in Vodnikove ostaline, Smoletovi akti, Prešernove prošnje za advokaturu, nekateri cenzurni dokumenti, priče o študijski dobi cele vrste ljudi, testamenti, rokopisi in vse polno drugega. Prav ta obilica novega gradiva je povzročila, da je moja ‚Zgodovina‘ na mnogih straneh preobložena.«

— Glede kompozicijskih vidikov zapažam v Vaši ‚Zgodovini‘ med prvim zvezkom in ostalimi več razlik, ki so vsekako nastale med delom. Vaša zasnova celote je seveda sedaj definitivna?

»Pri izdelavi tako obsežnega teksta, kakor je moja ‚Zgodovina‘, ki je izhajala kar celih deset let, so se polagoma med izvedbo pojavljali novi problemi, nove osvetljave in nove kompozicijske zamisli, ki jih je bilo treba upoštevati. Kljub tem razumljivim spremembam pa je ostal moj prvotni načrt v bistvu neizpremenjen. Glede celote mislim danes tole: kar se tiče razporedbe snovi in razvrstitve problemov ne bi zadnjih poglavij svoje ‚Zgodovine‘ kdo ve kaj predrugačil, pač pa bi prva uredil po teh. Sploh bi me veselilo prirediti novo izdajo, v kateri bi odpadlo marsikaj, kar sem moral sprejeti v prvo kot dokumentacijo in kar jo pač preobremenjuje. Želel bi tudi, da bi mi strokovna kritika pomagala pri tem delu s stvarnimi opozorili in opombami, ki bi jih lahko upošteval.«

— Namigavanja v zvezi med svetovnim nazorom in Vašo metodo?

»Od svetovnega nazora si nisem nikoli dal diktirati nobene sodbe o zgodovinskem dogajanju. Sovražim postopek, ki napiše najprej vsoto, napravi črto in potem šele išče komponent in dokazov. Seveda upoštevam tudi jaz ekonomsko ozadje, toda zgodovinskega dogajanja ne razlagam v tem smislu,

da bi vse in vsaka posameznost morala biti neposredni odmev ekonomskih prilik. Zavedam se važnosti osebne iniciative, importa in zlasti še odpora, reakcije na ostarelo stanje. Pozitivističen odnos do gradiva pa ima in mora imeti vsak resen znanstvenik.«

— ... Prešeren?

»Svojo knjigo o Prešernu, našem največjem geniju, sem zasnoval tako, da sem se v njej lahko dotaknil vsega, kar spada v njegovo telesno in duševno biografijo. Pri tem mi seveda ni šlo samo za njegovo fiziološko življenje, ampak tudi za genezo in biografijo njegove pesmi, stila, svetovnega nazora, miselnosti, obzorja, skratka vsega, kar mi osvetljuje Prešernovo umetniško poslanstvo. Vsaka pesem je tu obrazložena po postanku, vsebini, formi in ideji v tesni zvezi z njenim ustvarjalcem. Zato ne bom pisal k Prešernovim poezijam posebnega komentarja. Indeks, ki je zelo potreben, bo vseboval tudi tisto, česar v tekstu nisem mogel upoštevati. Edino eno vprašanje sem moral pustiti nerešeno, in sicer vprašanje, kje je vzrok Prešernove genialnosti. Tega mi ne more razložiti nobeno ekonomsko stanje, pa tudi ne še tako duhovita abstraktna teorija. Slutiti moremo le, kaj razvoj genija pospešuje ali ovira...«

— V zvezi s Prešernom me zanima Vaš odnos do našega biografskega romana.

»Avtorji takih romansiranih biografij, kakršne pišejo Strachey, Maurois, Stone, Stefan Zweig, mlada Curie in nekateri drugi, ne upoštevajo le dotlej znanstveno ugotovljenega gradiva, ampak tudi sami zbirajo nova biografska dejstva in jih skrbno uporabljajo. Zato prebira rad njihova dela tudi kritično prefinjeni bralec. Kakšni biografiji sta blizu Vaštetova in Slodnjak, ali stari, preživeli romantično-fabulistični, ki dela z ugotovljeno snovjo skrajno svojevoljno, ali moderni realistično-objektivni, ki se nikjer zavestno ne odmika od neizpodbitnih dejstev, dasi jih skuša sedaj bolj sedaj manj svobodno oživljati, mislim, ni težko določiti.«

— Kako sodite o nalogah bodoče slovenske literarne zgodovine?

»Tudi dobe, ki so že obravnavane, bodo nudile mladim generacijam še dovolj dela. Študij zgodovine narodne pesmi, ki ga v zadnjem času tako uspešno goji prof. Grafenauer, je šele v začetku. Glede genetične zveze prvih slovenskih tekstov bo treba še marsikaj razjasniti. Mnogo protestantskih tekstov še čaka raziskovalca, ki bo določil njihove vire in sestavine. Tudi študij katoliške duhovne pesmi nas še ni privedel do zadovoljive jasnosti. V fiziognomiji preroditeljev še manjka vse premnogo črt, kar je deloma v zvezi z nedostajanjem korespondence. Ves potek naše literarne tradicije bo treba še določneje in jasneje povezati na eni strani z gospodarskim in političnim ozadjem, na drugi strani pa s stilnim razvojem likovne in glasbene umetnosti na naših tleh. Z velikim zanimanjem spremljam delo

za formalno in stilno analizo slovenske poezije v seminarju za novejšo slovensko literarno zgodovino in želim, da se v to raziskovanje pritegne tudi Prešeren. Kako daleč smo še od moderne slovenske poetike in od priprav za slovenski literarnozgodovinski realni leksikon! Povsod pa: stremljenje po še nazornejši sintezi.«

— In vaši načrti?

»Predvsem moram poravnati svoje literarne dolgove, in sicer: dokončati prispevke za novi zvezek ‚Slovenskega biografskega leksikona‘, pripraviti drugi zvezek Zoisove korespondence od 1809—1819, dovršiti tretjo knjigo ‚Prešerna‘ in napisati ‚Zgodovino slovenskega slovstva 1819—1848‘ za Slovensko matico. Vse pa je odvisno od časa in volje.«

— Kaj pa končno Vaše sodelovanje pri ‚Ljubljanskem Zvonu‘?

»Brez ‚Ljubljanskega Zvona‘ že zaradi tega ne bi mogel izhajati, ker je izmed vseh slovenskih revij največ pisal o Prešernu. Sam sem že trideset let njegov sodelavec in v njem sem tudi objavil večino svojih študij iz prešernoslovja. Zato ne morem razumeti, zakaj se zdi nekaterim moje sodelovanje pri tej reviji čudno. Glede sebe moram pač naglasiti še to, da odgovarjam vedno samo za svojo vsebino in ne za vsako drugo. Spričo našega števila in našega položaja se mi pa zdijo poskusi poedincev kot celih skupin, izločiti našo najstarejšo revijo iz narodne celote, naravnost nepremišljeni. Sicer se pa tudi sprašujem, kakšna pridobitev bi bila za slovensko kulturo, če bi ubili ‚Ljubljanski Zvon‘, in to še v času, ko pušča založnica uredniku in sodelavcem vsaj toliko svobode, kolikor jo imajo pri drugih listih.«

ŠLA SI

IGO GRUDEN

*Šla si in od tvojega objema
se ves svet mi zdel je očarljiv,
človek več noben pred drugim kriv,
le zato z menoj vred živ,
da bi srečen z nama bil obema.*

*Čar telesa tvojega je v meni,
vsak tvoj gib in dih, tvoj vonj in glas
kot spomin na nežnost tvojih las:
koder hodiš, ti ves čas
srečen mož sledim ljubeči ženi.*